

Sygn. akt **IC 340/20**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lipca 2023 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

w składzie: Przewodniczący: Sędzia Sławomir Splitt

Protokolant: Anna Szymańska

po rozpoznaniu w dniu 28 lipca 2023 r. w Gdyni na rozprawie

sprawy z powództwa **A. M. (1)**

przeciwko **(...) S.A. w W.**

o zadośćuczynienie i odszkodowanie

I. zasądza od pozwanego **(...) S.A. w W.** na rzecz powódki **A. M. (1)** kwotę **15.500,00 złotych** (piętnaście tysięcy pięćset złotych) tytułem zadośćuczynienia, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 27 maja 2019 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego **(...) S.A. w W.** na rzecz powódki **A. M. (1)** kwotę **2.785,56 złotych** (dwa tysiące siedemset osiemdziesiąt pięć złotych pięćdziesiąt sześć groszy) tytułem odszkodowania, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie:

- od kwoty 2.240,12 złotych od dnia 27 maja 2019 roku do dnia zapłaty,

- od kwoty 545,44 złotych od dnia 6 czerwca 2020 roku do dnia zapłaty;

III. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

IV. zasądza od powódki **A. M. (1)** na rzecz pozwanego **(...) S.A. w W.** kwotę **1.610,20 złotych** (jeden tysiąc sześćset dziesięć złotych dwadzieścia groszy), tytułem zwrotu kosztów procesu, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty;

V. nakazuje ściągnąć od powódki **A. M. (1)** na rzecz **Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni** kwotę **120,51 złotych** (sto dwadzieścia złotych pięćdziesiąt jeden groszy) tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo ze środków Skarbu Państwa;

VI. nakazuje ściągnąć od pozwanego **(...) S.A. w W.** na rzecz **Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni** kwotę **65,13 złotych** (sześćdziesiąt pięć złotych trzynaście groszy) tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo ze środków Skarbu Państwa.

Sygn. akt IC 340/20

UZASADNIENIE

A. M. (2) wytoczyła powództwo przeciwko (...) S.A. w W. o zapłatę:

- kwoty 25.000,00 złotych tytułem zadośćuczynienia, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 27 maja 2019 roku do dnia zapłaty,

- kwoty 3.351,11 złotych tytułem zwrotu kosztów leczenia i wydatków na leki, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 27 maja 2019 roku do dnia zapłaty,

- kwoty 21.500,00 złotych tytułem odszkodowania za utracone zarobki, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty,

- kwoty 2.414,00 złotych tytułem zwrotu kosztów opieki, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu wskazała, iż dochodzi roszczenia z tytułu szkody powstałej w związku ze zdarzeniem drogowym, które miało miejsce w dniu 5 października 2018 roku, a zostało spowodowane przez osobę ubezpieczoną od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego.

Na (...) w szpitalu w G. w dniu wypadku stwierdzono u powódki skręcenie kręgosłupa szyjnego i stłuczenie prawego stawu kolanowego. Opuściła ona placówkę medyczną z zaleceniem noszenia miękkiego kołnierza ortopedycznego, przyjmowaniem leków przeciwbólowych.

Ponadto powódka doznała również urazu psychicznego. Jego przejawem są odczuwane po wypadku nieustępujące poczucie lęku, odczuwany spadek koncentracji oraz zły stan psychiczny będący następstwem odczuwanych dolegliwości bólowych i spadku aktywności życiowej powódki.

Odszkodowania z tytułu poniesionych kosztów leczenia powódka zażądała za zakupione leki, w związku z konsultacją neurologiczną, psychiatryczną i za rehabilitację, którą zmuszona była wykonać odpłatnie, ponieważ okres oczekiwania na wizytę u specjalisty był zbyt długi.

Po wypadku powódka wymagała opieki w wymiarze 3-4 godzin dziennie przez okres jednego miesiąca, a następnie 2-3 godzin dziennie – 2-3 razy w tygodniu w wymiarze około dwóch kolejnych miesięcy,

Łącznie czas opieki wynosił 170 godzin w okresie zwolnienia lekarskiego.

Opiekę wykonywały osoby najbliższe.

Stawkę za opiekę powódka wylicza według stawek najniższych wynagrodzeń – 13,70 złotych za rok 2018 i 14,70 złotych za rok 2019.

Powódka dochodzi kwot za utracony zarobek z tytułu wskazanych wydarzeń artystycznych, w których miała występować jako solistka, albowiem w związku z wypadkiem przebywała na zwolnieniu w okresie od dnia 5 października 2018 roku do dnia 15 marca 2019 roku.

Powódka zgłosiła pozwanej roszczenie o zadośćuczynienie (w kwocie dochodzonej pozwem) i o odszkodowanie w kwocie 10.561,11 złotych pismem z dnia 16 kwietnia 2019 roku.

Pozwana wypłaciła powódce kwotę 500,00 złotych tytułem zadośćuczynienia.

(vide: pozw, k. 3-7)

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości.

Zaprzeczyła temu, aby powódka wskutek zdarzenia doznała trwałego uszczerbku na zdrowiu.

Lekarz oceniający stan zdrowia powódki w postępowaniu likwidacyjnym stwierdził, iż urazy powódki miały charakter powierzchowny bez wpływu na funkcjonowanie organizmu jako całości w życiu codziennym, w tym również co do możliwości samoobsługi.

Badania powódki wykazały wcześniejsze zmiany zwyrodnieniowe, zarówno w obrębie kręgosłupa szyjnego jak i stawu kolanowego,

Okres niezdolności do pracy w takiej sytuacji wynosi około 2 tygodnie.

Stąd w ocenie pozwanej roszczenie o zadośćuczynienie jest zawyżone.

Pozwany zarzuca, że koszty leczenia opisane w pozwie nie pozostają w związku z leczeniem – powyższy zarzut pozwany odniósł do poszczególnych leków przedstawionych przez powódkę do rozliczenia, a odpowiedzialnych za leczenie górnych dróg oddechowych, zakażenie bakteryjne oraz do kosztów badania okulistycznego.

Z kolei wizyty u neurochirurga, neurologa i zabiegi rehabilitacyjne pozostawały w ocenie pozwanego w związku z leczeniem zmian zwyrodnieniowych, a nie pourazowych.

Także badania (...) i rehabilitacja uzdrowiskowa pozostają w adekwatnym związku przyczynowym z leczeniem choroby zwyrodnieniowej,

Pozwany zakwestionował dochodzone przez powódkę koszty z tytułu opieki, albowiem stan zdrowia powódki po zdarzeniu nie powodował takiej konieczności.

Pozwany zakwestionował również roszczenie o zwrot utraconego zarobku. Kwestionuje jako nieudowodnione twierdzenia o braku możliwości zrealizowania wymienionych w pozwie występów i poziomie spodziewanego wynagrodzenia. Pozwana nie wykazała jaki osiągała dochód przed i po wypadku, nie zaoferowała dowodów potwierdzających poziom hipotecznego uzyskiwanego dochodu netto, w tym również za okres niezdolności do pracy.

W toku procesu w związku z zeznaniami świadka P. K. pozwana zarzuciła powódce również przyczynienie się do powstania szkody przez brak dostatecznej ostrożności na drodze i zajęcie sprawy zdarzenia drogi podczas manewru wyprzedzania.

(vide: odpowiedź na pozew; k. 76-78)

Pismem z dnia 4 listopada 2022 roku powódka cofnęła pozew o kwotę 93,70 złotych z tytułu poniesionych kosztów leczenia. Sąd umorzył postępowanie w tej części postanowieniem z dnia 17 marca 2021 roku.

(vide: pismo powódki, k. 138; postanowienie, k. 170)

Stan faktyczny:

W dniu 5 października 2018 roku na O. T. doszło do kolizji drogowej. Powódka jadąca w kierunku G. samochodem osobowym V. (...) zjechała na prawy pas, zaś jadący za nią samochód ciężarowy – załadowany drewnem ciągnik siodłowy, którym kierował P. K. najechał na tył pojazdu prowadzonego przez powódkę.

Po zdarzeniu powódka pojechała samochodem do miejsca zamieszkania, a następnie korzystając z pomocy bratanka udała się na (...). W czasie wywiadu zgłosiła ból w okolicach szyi oraz prawego kolana. Przeprowadzono badania rtg, które nie stwierdziły widocznych zmian pourazowych kręgosłupa szyjnego i kolana, a jedynie pogłębienie fizjologicznej lordozy szyjnej.

U powódki rozpoznano skręcenie kręgosłupa szyjnego i stłuczenie kolana prawego. Zalecono noszenie kołnierza miękkiego, przepisano leki przeciwbólowe i zalecono kontrolę u ortopedy za 14 dni.

Powódka w czasie wizyt w poradni urazowo – ortopedycznej w październiku i listopadzie 2018 roku skarżyła się na ból szyi oraz prawego kolana, zaś w badaniu (...) z dnia 27 lutego 2019 roku stwierdzono uszkodzenie łąkotki przyśrodkowej w prawym kolanie.

W okresie bezpośrednio po zdarzeniu powódka była obolała i wymagała pomocy osób trzecich. Powódce pomagali E. M., N. M. (1) i J. M. przy takich czynnościach życia codziennego jak czesanie, mycie, przyrządzanie posiłków (obiadów), sprzątanie. Powódka w tym okresie poruszała się przy pomocy kuli.

Powódka jest na emeryturze. Dorabia przez świadczenie usług artystycznych – polegających na prowadzeniu widowisk i organizowaniu zabaw. Powódka współpracuje z dwoma zespołami – (...) – składającym się z siedmiu osób oraz EFEKT składającym się z dwójga osób.

Uzyskiwane wynagrodzenie za prowadzone wydarzenia jest dzielone między członków zespołu.

(dowody: min. dokumentacja z (...), k. 49- 50; dokumentacja medyczna, k. 51- 60, zeznania świadka E. M., k. 130 verte; zeznania świadka N. M. (2), k. 166- 167; zeznania powódki, k. 130 verte – 132; zeznania świadka P. K., k. 167- 169)

Biegli z zakresu rekonstrukcji wypadków i medycyny sądowej w wydanej opinii stwierdzili, iż kierowca pojazdu ciężarowego, który najechał pojazd powódki nie zachował bezpiecznej odległości w stosunku do pojazdu powódki i zbyt późno podjął manewr hamowania, co skutkowało wjechaniem w tył jadącego przed nim pojazdu.

Powódka w okolicznościach zaistniałego wypadku była mocno narażona na powstanie obrażeń ciała zgłaszanych przez nią, to jest obrażenia kręgosłupa szyjnego oraz prawego stawu kolanowego.

Jest wysoce prawdopodobnym to, iż u powódki mogło dojść do powstania urazów określanych mianem skręcenia lub dystorsji kręgosłupa szyjnego, jest to ocena dokonana na podstawie analizy prędkości obu pojazdów biorących udział w kolizji.

Niemniej jednak dokumentacja medyczna dostarczona przez powódkę pozwala na uznanie, iż w wyniku zdarzenia doznała ona co najwyżej przeciążenia mięśni przykręgosłupowych.

Uszkodzenie łąkotki przyśrodkowej stwierdzono u powódki dopiero w dniu 27 lutego 2019 roku, a zatem mogło ono powstać zarówno w wyniku uderzenia okolicą kolana w deskę rozdzielczą ale również w innych okolicznościach, tym bardziej, iż w dniu zdarzenia nie stwierdzono zmian pourazowych okolicy kolana w badaniu diagnostycznym i klinicznym,

Dolegliwości bólowe powódki mogły mieć inne podłoże – np. mogły być wynikiem wielopoziomowych zmian przeciążeniowych w stawach międzywyrostkowych

(dowód z opinii biegłych, k. 218 – 243)

W ocenie biegłego z zakresu ortopedii powódka w wyniku wypadku komunikacyjnego doznała urazu pośredniego kręgosłupa szyjnego i urazu stawu kolanowego prawego.

Przez okres dwóch tygodni po wypadku powódka używała kołnierza ortopedycznego, a potem była przewlekle rehabilitowana w zakresie kręgosłupa szyjnego i stawu kolanowego.

Biegły w związku z urazem pośrednim kręgosłupa szyjnego przyznał jej 3% procent uszczerbku na zdrowiu. Wskazał, iż obecnie utrzymujące się dolegliwości bólowe kręgosłupa u powódki wynikają przede wszystkim z choroby zwyrodnieniowej związanej z dyskopatią.

W związku z urazem stawu kolanowego biegły przyznał powódce 2% uszczerbku z uwagi na to, iż w wypadku doszło do uszkodzenia łąkotki przyśrodkowej. Biegły potwierdził związek tego uszkodzenia z przedmiotowym zdarzeniem wskazując na to, iż powódka skarżyła się na ból w kolanie w dniu urazu, co wynika z dokumentacji medycznej. Jednocześnie stwierdził to, iż pozostałe zmiany patologiczne w tej części ciała mają charakter zwyrodnieniowy.

Jednocześnie biegły stwierdził, iż niezależnie od skutków zdarzenia powódka cierpi na choroby samoistne w postaci choroby zwyrodnieniowej kręgosłupa szyjnego z wielopoziomową dyskopatią i chorobę zwyrodnieniową stawu kolanowego prawego. Obecne dolegliwości powódki są spowodowane chorobą zwyrodnieniową kręgosłupa szyjnego jak również uszkodzeniem łąkotki przyśrodkowej stawu kolanowego prawego, któremu towarzyszą dolegliwości pochodzące z choroby zwyrodnieniowej kolana.

W ocenie biegłego w okresie czterech tygodni powódka wymagała pomocy osób trzecich w wymiarze 3-4 godzin. Aktualnie nie jest możliwe ustalenie jaki udział w dolegliwościach deklarowanych przez powódkę ma udział choroba zwyrodnieniowa, a jaki jest skutek urazu.

Powódka odzyskała zdolność do wykonywania pracy śpiewaczki. Okres zwolnienia – 182 dni pozostaje w związku ze zdarzeniem i zaostrzeniem choroby zwyrodnieniowej powódki. Leczenie skutków urazów odniesionych w wypadku zostało zakończone. Obecnie prowadzone jest leczenie z powodu choroby zwyrodnieniowej.

W dodatkowej opinii z dnia 29 września 2022 roku biegły odniósł się do zasadności poniesionych przez powódkę kosztów leczenia.

(dowód: opinia biegłego, k. 289- 295, opinia, k. 307- 308)

W ocenie biegłego neurologa w wyniku przedmiotowego wypadku nie doszło u powódki do uszkodzenia lub długotrwałej dysfunkcji, ani ośrodkowego, ani obwodowego układu nerwowego w stopniu powodującym długotrwały lub stały uszczerbek na zdrowiu.

W szczególności biegły stwierdził, iż nie jest potwierdzone to, aby w wyniku przedmiotowego wypadku powódka doznała wstrząśnienia mózgu.

Przewlekły zespół bólowy korzeniowy szyjny wynikający z przebytego urazu struktur kostnych został oszacowany przez biegłego z zakresu ortopedii.

Powódka po zdarzeniu nie była aktywnie leczona neurologicznie, jej stan neurologiczny jest odpowiedni do wieku i pozostaje bez związku z wypadkiem z dnia 5 października 2018 roku. Powódka nie wymagała w związku z wypadkiem leczenia neurologicznego.

Na podstawie badania powódki biegły postawił rozpoznanie – zmiany zwyrodnieniowo – dyskopatyczne kręgosłupa – bez związku ze schorzeniem oraz stan po urazie kręgosłupa szyjnego.

(dowód: opinia biegłego neurologa, k. 345- 347)

Biegła psycholog wskazała, iż powódka prezentuje osobowość o zwartych strukturach z nieprawidłowymi cechami – to jest objawami histrionicznego zaburzenia osobowości. W perspektywie sądowo – psychologicznej zdarzenie z 5 października 2018 roku i jego następstwa stanowiły dla opiniowanej doświadczenie stresu o nasileniu umiarkowanym.

Całość analizowanych danych nie daje podstaw do stwierdzenia, aby opiniowana na skutek zaistniałego zdarzenia rozwinęła zespół stresu pourazowego (...) lub innego rodzaju zaburzenia życia psychicznego będącego następstwem zdarzenia urazowego. Opiniowana nie leczyla się psychiatrycznie ani psychoterapeutycznie.

W swobodnej narracji objawów zespołu stresu pourazowego jednoznacznie nie relacjonuje – potwierdza ich obecność dopytywana, co ma ograniczoną wartość diagnostyczną.

Ujawnia masywnie wzmożone pobudzenie emocjonalne, nadmierna reaktywność i wysoki poziom dramatyzmu relacji, co może stanowić objaw zespołu stresu pourazowego (...), przy czym są to także objawy występującego u opiniowanej pierwotnie histrionicznego rozwoju osobowości. Zaświadczenie psychologiczne z dnia 3 marca 2019

roku nie różnicuje występujących u opiniowanej ewentualnie zaburzeń pourazowych od pierwotnych tendencji osobowościowych, stąd nie jest możliwa weryfikacja ówczesnych zaleceń terapeutycznych.

Całościowo ocenia się, że na poziomie psychologicznym zdarzenie z dnia 5 października 2018 roku miało dla opiniowanej charakter stresu i poziom stresu oraz czas jego trwania można odnosić do charakteru i czasu trwania dolegliwości somatycznych bólowych charakteryzowanych w opiniach lekarskich.

Nadto ewentualna niemożność wykonywania przez opiniowaną zawodu (jeśli zaistniała w ocenie sądowno - lekarskiej) potęgowała poziom doświadczanego przez nią stresu co wynika ze zbudowania przez opiniowaną tożsamości w oparciu o wykonywaną rolę zawodową i ograniczenie innego rodzaju aktywności i ról społecznych, poza rolą zawodową.

Występujące u opiniowanej cechy osobowości historycznej powodują ograniczenia sprawności psychologicznej radzenia sobie ze stresem i sytuacjami kryzysowymi, obniżenie zdolności adaptacyjnych po doświadczeniach stresowych, urazowych.

Jest ona skłonna odbierać doświadczane zdarzenia trudne jako powodujące cierpienie psychiczne w sposób ponadprzeciętny na tle populacji ogólnej.

(dowód: opinia, k. 378 – 386)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie przeprowadzonych dowodów z zeznań świadków i powódki, w tym konfrontacji zeznań świadka P. K. i powódki, z dokumentów zaoferowanych przez strony, w tym dokumentacji medycznej, oraz z opinii biegłych.

Powyższe dowody Sąd uznał za wiarygodne.

W zakresie dotyczącym zeznań powódki Sąd przy ocenie jej zeznań, w szczególności zaś opisu stanu zdrowia powódki po wypadku miał na względzie ustalenia biegłego psychologa co do sposobu odczuwania zdarzeń przez powódkę, w szczególności ich odbierania w sposób „ponadprzeciętny na tle populacji ogólnej”. Powyższe stwierdzenie przypisane przez biegłą do cech osobowościowych powódki znajdowało potwierdzenie zarówno przy składaniu zeznań przez powódkę, jak również było dostrzegalne przez pozostałych badających powódkę biegłych. Nie wpływa to zasadniczo na wiarygodność powódki, ale wymaga dokonania oceny jej stanu zdrowia fizycznego i psychicznego przez pryzmat obiektywnie istniejących objawów.

W zakresie dotyczącym zdarzenia drogowego Sąd nie dopatrzyl się znaczących różnic w zeznaniach powódki i P. K., zaś biegły z zakresu rekonstrukcji nie przypisał powódce przyczynienia się do zdarzenia drogowego jednoznacznie wskazując na wyłączne zawinięcie P. K..

W zakresie dotyczącym możliwości zarobkowych powódki Sąd oparł się na zeznaniach złożonych przez nią na rozprawie. Złożony następnie przez pełnomocnika powódki załącznik do protokołu zawierający wskazanie tego, czego powódka nie powiedziała, albo co powiedziała nieprecyzyjnie nie stanowi dowodu, ale oświadczenie procesowe.

W zakresie dotyczącym opinii biegłych były one niesprzeczne, jasne i logiczne. Przy ocenie stopnia uszczerbku Sąd oparł się na opinii biegłego ortopedy, który wskazywał powołując się na zapisy w dokumentacji medycznej to, iż powódka konsekwentnie w okresie kilku miesięcy po wypadku uskarżała się na ból prawego kolana. Podobnie również na to wskazywali świadkowie opiekujący się powódką – zeznając o udzielanej powódce pomocy przy poruszaniu się, jak również o poruszaniu się przez nią o kulach. Tym samym zasadnie biegły powiązał uszkodzenie łąkotki kolana prawego jako uraz powypadkowy. Biegły z zakresu medycyny sądowej wydający wcześniejszą opinię nie wykluczył tego, aby taki uraz mógł mieć miejsce w związku ze zdarzeniem mając na względzie dynamikę zdarzenia i dolegliwości zgłaszane przez powódkę w dniu zdarzenia.

W zakresie dotyczącym kosztów leczenia Sąd oparł się na złożonych rachunkach, które były przedmiotem dokonanych przez biegłych oceny, w szczególności przez biegłego z zakresu ortopedii, z uwagi na charakter urazów przypisanych powódce.

Zaświadczenie wydane przez psychiatrę, a złożone przez powódkę do akt sprawy Sąd ocenił przez pryzmat opinii psychologa, który odniósł się szczegółowo do kwestii możliwości uwzględnienia treści tego zaświadczenia przy ocenie wpływu zdarzenia na stan psychiczny powódki.

Z kolei złożone dokumenty prywatny wskazujące na możliwość zlecenia powódce prowadzenia widowisk w okresie po zdarzeniu miały charakter dokumentów prywatnych, a zawarte w nich oświadczenia nie zawierały w sobie nic więcej, aniżeli wyrażenie wstępnych ustaleń nie popartych sformalizowaną umową.

Normatywną podstawę odpowiedzialności pozwanego ubezpieczyciela stanowią przepisy art. 822 § 1 i 4 k.c. i art. 824¹ § 1 k.c. w zw. z art. 445 § 1 k.c.

Zgodnie z art. 822 § 1 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Na mocy natomiast art. 824¹ § 1 k.c. o ile nie umówiono się inaczej, suma pieniężna wypłacona przez zakład ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody.

Nadto, na względzie należy mieć również treść art. 361 § 1 k.c., który stanowi, iż zobowiązany do odszkodowania (zadośćuczynienia) ponosi odpowiedzialność jedynie za normalne następstwa działania lub zaniechania z którego szkoda wynikła.

W myśl przepisów art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Sąd uznał w części roszczenia powódki za zasadne.

W zakresie dotyczącym zadośćuczynienia Sąd uznał za zasadne roszczenie w kwocie 15.500,00 złotych. Przy wyliczeniu zadośćuczynienia Sąd miał na względzie 5% wysokość uszczerbku wyliczoną przez biegłego ortopedę, jak również wskazanie przez niego na to, iż doznane przez powódkę urazy należy powiązać z okresem zwolnienia lekarskiego - do marca 2019 roku. Urazy te wskazywał również biegły neurolog, ale odnosił ocenę uszczerbku do oceny biegłego ortopedy jako tożsamej.

Wypadek spowodował u powódki uraz kręgosłupa szyjnego i prawego kolana, a zatem nie sprowadzał się do jednej części ciała powódki. Nałożył się na istniejące zmiany zwyrodnieniowe, pogłębiając istniejący stan zdrowia powódki. Miał wpływ na jej codzienne funkcjonowanie, w tym na konieczność opieki w okresie jednego miesiąca po zdarzeniu i niemożność wykonywania występów artystycznych w okresie objętym zwolnieniem lekarskim. Niezależnie bowiem od oceny wykazania przez powódkę możliwości zawarcia konkretnych umów stan jej zdrowia wykluczał jej zaangażowanie w występy artystyczne wymagające pełnej sprawności fizycznej, co przekładało się na sytuację majątkową powódki i jej stan psychiczny. Ponadto przy ocenie zadośćuczynienia należało uwzględnić również jego wpływ na stan psychiczny powódki. Biegły psycholog choć nie przypisał powódce objawów zespołu stresu pourazowego to jednak wskazywał na to, iż wypadek ze względu na swoją dynamikę i okoliczności (najeżdżanie pojazdu ciężarowego na pojazd osobowy powódki) powodował nasilenie stresu o charakterze umiarkowanym pogłębianego przez objawy somatyczne i wykluczenie z aktywności życiowej. Powyższe dawało podstawę do przyznania powódce kwoty 15.500 złotych zadośćuczynienia przy uwzględnieniu wypłaconej kwoty 500 złotych.

W zakresie dotyczącym kosztów leczenia Sąd oparł się na ocenie dokonanej przez biegłego ortopedę, przy czym w odróżnieniu od ortopedy Sąd wyłączył jako zasadny koszt wizyty u neurologa z dnia 5 marca 2019 roku (k. 27) jako uznany za niezasadny przez biegłego neurologa. Podobnie jako nieuzasadnione z punktu widzenia ich powiązania ze skutkami zdarzenia zostały przez Sąd ocenione koszt wizyty u okulisty oraz u psychiatry. W zakresie poszczególnych leków Sąd za biegłym ortopedą wyłączył leki nie związane ściśle z leczeniem skutków zdarzenia (np. koszt leku T., poduszki elektrycznej rossmax, magnezu, leku na astmę alvesco, syropu z czarnego bzu - sambucolu).

Natomiast za zasadne Sąd przyjął min. koszt kołnierza (k. 19), koszt konsultacji neurochirurgicznej z dnia 24 stycznia 2019 roku (k. 21), koszt terapii z dnia 25 lutego 2019 roku (terapia 2+ laseroterapia, sollux) (k. 22 i 23), koszt MR kręgosłupa szyjnego (k. 24) i MR stawu kolanowego (k. 25) – obu z dnia 27 lutego 2019 roku, czy leków przeciwbólowych.

Łączny koszt uznany za zasadny to 2.240,12 złotych.

W zakresie dotyczącym kosztów opieki Sąd bazował na stawce netto minimalnej kwoty za godzinę zlecenia za rok 2018 – to jest 9,74 złotych. Powyższe wynikało z tego, iż powódce pomagała najbliższa rodzina i znajoma, co nie uzasadnia naliczeń świadczeń publicznoprawnych. Z opinii biegłego ortopedy znajdującej oparcie w zeznaniach świadków wynikało, iż w okresie dwóch tygodni po wypadku powódka potrzebowała pomocy osób trzecich w wykonywaniu niektórych czynności samoobsługowo – higienicznych (3-4 godziny) – potem stała się samodzielną potrzebując pomocy przy robieniu cięższych zakupów, sprzątaniu mieszkania, podróżowania środkami transportu publicznego.

A zatem Sąd uznał, iż powódka wymagała opieki przez pierwsze dwa tygodnie w wymiarze 3 godziny dziennie, a przez kolejne dwa tygodnie – około jednej godziny dziennie co dało łącznie ilość 56 godzin.

Z uwagi na to, iż konieczność pomocy zawężała się do roku 2018 przyjęto jako podstawę wyliczeń stawkę za rok 2018. Tym samym 56 godzin razy 9,74 złotych dało wartość 545,44 złotych.

Sąd nie uwzględnił roszczenia o zwrot utraconych zarobków. W tym zakresie Sąd uznał to, iż pomimo tego, że powódka wykazała to, iż niezdolność do świadczenia pracy w okresie objętym zwolnieniami lekarskimi załączonymi do pozwu była w związku z uszkodzeniem ciała wynikającym z wypadku drogowego (co wynika z opinii biegłego ortopedy) to powódka nie wykazała wysokości utraconych zarobków.

Załączone przez powódkę rachunki z okresu poprzedzającego wypadek są sporadyczne, obejmują okres przekraczający jeden rok i na ich podstawie nie można określić stopnia zarobków uzyskiwanych przez powódkę. Nie stanowiły one bowiem głównego źródła dochodu powódki (tym była emerytura) ile stanowiły dochód dodatkowy, sporadycznie uzyskiwany, w różnej wysokości i w różnych okresach czasu. Z kolei dokumenty załączone jako wykazanie możliwości uzyskania dochodu w okresie bezpośrednio po zdarzeniu nie stanowią podstawy do przyznania odszkodowania, albowiem nie można ich uznać jako dokumentów wyrażających solemną wolę składającego taki dokument do zawarcia finalnie umowy z powódką na dane wydarzenie za określoną stawkę. O wstępnym i nie wiążącym charakterze ustaleń zeznawała również powódka. Można powiedzieć, iż powyższe dokumenty zawierają jedynie oświadczenie o możliwości dokonania takiego zlecenia. Ponadto dokumenty te odnosiły się nie do samej powódki, ile do całego zespołu, którego powódka była jednym z uczestników. A zatem wysokość wynagrodzenia deklarowanego w niniejszych oświadczeniach winna być dzielona między wszystkich członków zespołu.

Powyższe wyklucza w ocenie Sądu możliwość ustalenia potencjalnych utraconych zarobków, również w drodze zasądzenia odpowiedniej sumy, albowiem tym co zostało Sądowi złożone są oświadczenia, z których nie wynika wola zawarcia umowy, a jedynie taka możliwość, nie jest wskazana jednoznacznie stawka, a jest to stawka potencjalna, która nie wiadomo jak będzie dzielona i pomiędzy ilu członków zespołu, a wreszcie nie wiadomo w jaki sposób będzie przez powódkę rozliczana i przy jakich obciążeniach publicznoprawnych.

Powyższe przemawiało przeciwko uznaniu zasadności roszczenia.

Ostatecznie zatem Sąd uwzględnił roszczenie powódki:

- w kwocie 15.500 złotych tytułem zadośćuczynienia,
- w kwocie 2.240,12 złotych tytułem odszkodowania za koszty leczenia,
- w kwocie 545,44 złotych tytułem odszkodowania za koszty opieki.

Sąd zasądził odsetki od daty wskazanej pozwem, albowiem w zakresie zadośćuczynienia i kosztów leczenia były one objęte skierowanym do ubezpieczyciela wezwaniem. Z kolei w zakresie kosztów opieki roszczenie to zostało wyrażone w pozwie, a zatem datą wymagalności był okres po upływie tygodnia od dnia doręczenia odpisu pozwu pozwanemu.

W pozostałym zakresie roszczenie podlegało oddaleniu.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 98, 100 i 108 k.p.c.

Powódka wygrała proces w 35%, przegrała w 65%.

Koszty poniesione przez powódkę to łącznie 11.031,00 złotych na co składały się: opłata sądowa – 2.614,00 złotych, wynagrodzenie pełnomocnika – 5.400 złotych, opłata skarbową – 17 złotych, zaliczki na biegłych – 3.000 złotych. 35% to 3.860,85 złotych.

Koszty poniesione przez pozwaną to łącznie 8.417,00 złotych na co składały się: wynagrodzenie pełnomocnika – 5.400 złotych, opłata skarbową – 17 złotych, zaliczki -3.000,00 złotych. 65% to 5.471,05 złotych.

Różnica kosztów daje 1.610,20 złotych na rzecz pozwanej, która to kwota została przyznana w punkcie IV wyroku.

Łączny koszt wydanych przez biegłych opinii wyniósł 6.185,64 złotych. Strony uiściły zaliczki w kwocie łącznej 6.000,00 złotych. Pozostała kwota wyłożona tymczasowo ze środków Skarbu Państwa podlegała ściągnięciu od powódki w kwocie 120,51 złotych (65%) i od pozwanej w kwocie 65,13 złotych (35%).

Omyłka rachunkowa w treści punktu VI została sprostowana orzeczeniem z dnia 10 sierpnia 2023 roku.